ஜெபத்தின் வல்லமை

ஜெபம் உண்மையிலேயே எதையாவது மாற்ற முடியுமா?

Hans-Jörg Ronsdorf நிகழ்த்திய பிரசங்கம்

தேவன் தாமே ஜெபத்துக்கு அதன் முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்; தம்முடைய பிள்ளைகளின் ஜெபத்தோடு தம்மைத் தாமே பிணைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இதனால் நிகழ்வுகளின் போக்கு மாற முடியும். எடுத்துக்காட்டுகள்: எசேக்கியேல் 22:29-31; சங்கீதம் 106:23; யாத்திராகமம் 32:10-14. எசேக்கியேலின் காலத்தில் பரிந்து வேண்டுதல் செய்பவர் ஒருவரும் இல்லை. ஜெபம் இல்லாமை தீய விளைவுகளைக் கொண்டுவருகிறது. ஜெபம் நியாயத்தீர்ப்பைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கும். மோசே ஜெபித்தார், நியாயத்தீர்ப்பு விலக்கப்பட்டது.

இயேசுவும் ஜெபமும்: பூமியில் தேவனுடைய சித்தம் நிறைவேறுவதில்லை. குறைந்தபட்சம் எல்லா இடங்களிலும் இல்லை. ஆகவே பரலோகத்தில் செய்யப்படுகிறதுபோல பூமியிலும் அவருடைய சித்தம் செய்யப்படவேண்டும் என்று நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். தேவனுடைய சித்தம் நிறைவேற ஜெபம் உதவுகிறது – நாம் அதற்காக ஜெபிக்காமல் இருப்பதைவிட அதிகமாக.

ஜான் வெஸ்லி (John Wesley) சற்று மிகைப்படுத்திச் சொன்னார்: "நம்முடைய ஜெபங்களுக்குப் பதிலளிப்பதைத் தவிர தேவன் வேறொன்றும் செய்வதில்லை." தேவன் தம்முடைய ஜனங்களின் ஜெபங்களுக்கு அசாதாரணமான விதத்தில் பதிலளிக்கிறார்; உதாரணமாக, சிவந்த சமுத்திரத்தின் அருகே மோசே, எசேக்கியாவின் ஆயுள் நீட்டிப்பு. நீதிமான் செய்யும் ஊக்கமான வேண்டுதல் மிகவும் பெலனுள்ளதாயிருக்கிறது! (யாக்கோபு 5:16)

தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையிலான உரையாடலின் அவசியம்: தேவன் நம்மோடு ஒரு தனிப்பட்ட உறவில் இருக்க விரும்புகிறார். அது உரையாடலின் மூலம் மட்டுமே சாத்தியம் – மனிதர்களுக்கிடையிலும் உரையாடல் இல்லாமல் ஐக்கியம் இல்லாததுபோல. நடக்கும் பலவும் அவரோடு நாம் கொள்ளும் உரையாடலோடு தொடர்புடையதாக இருக்கும்படி தேவன் உலகத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்.

ஜெபமும் தார்மீகப் பொறுப்புள்ள தீர்மான அதிகாரமும்: அவர் மட்டும் நம்மீது செல்வாக்குச் செலுத்தாமல், நாமும் அவர்மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும்படி தேவன் உலகத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார். பூமியில் தம்முடைய சித்தம் நிறைவேற வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார். அவர் பிரதிநிதிகள் மூலம் செயல்படுகிறார்: அவருடைய சாயலில் உண்டாக்கப்பட்ட மனிதர்கள் பூமியை ஆளவேண்டும். **ஜெபம் என்பது ஆளுகையின் ஆவிக்குரிய, காணப்படாத, தற்காலிகமான ஒரு வடிவம் – இங்கே பூமியில் நடக்க வேண்டிய காரியங்-**

களுக்காக நாம் ஜெபிக்கிறோம். ஜெபத்தில் நாம் அவரோடு ஒருமனப்படும்போது, அது அவரோடு சேர்ந்து ஆளுகை செய்வதாகும்.

ஜெபத்தின் அவசரத் தேவை: தேவன் ஜெபத்தைக் குறித்து உண்மையாகவே கருத்தாயிருக்கிறார்; தெரிந்துகொள்ளும் சுதந்திரத்தோடும் உலகத்தின் உறுதித்தன்மையோடும் தம்மைப் பிணைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலவே, ஜெபத்தோடும் தம்மைப் பிணைத்துக்கொள்கிறார். தேவனுடைய ஜனங்கள் ஜெபிக்கிறார்களா இல்லையா என்பதைப் பொறுத்தே பல காரியங்கள் அமைகின்றன என்பது உண்மையே – சில காரியங்கள் அவர்கள் ஜெபிக்கும்போது மட்டுமே நடக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் தேவன் என்ன செய்ய முடியும், என்ன செய்ய முடியாது என்பதைத் தீர்மானிக்கும் ஒரு முக்கியக் காரணியாக ஜெபம் இருக்கும்படி தேவனே அதை அமைத்திருக்கிறார்.

அவசரமும் வரம்பும்: இதிலிருந்து, எல்லாமே நம்முடைய ஜெபத்தைப் பொறுத்தது என்பதுபோன்ற தவறான முடிவுக்கு ஒருவர் வரக்கூடும். நம்முடைய பொறுப்பையும் கடமையையும் எப்படிச் செயல்படுத்துகிறோம் என்பதில் ஒரு சமநிலை தேவை. இயல்பான வாழ்க்கையிலும் இப்படித்தான். பத்து லட்சம் காரியங்களுக்காக நாம் ஜெபிக்கலாம்; ஆனால் நம்முடைய நேரம் வரம்புக்குட்பட்டது. ஆகவே எதன்மீது நம்முடைய ஜெபத்தைக் குவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஜெபிப்பதுகூட நல்லது. **எல்லாமே நம்முடைய ஜெபத்தைப் பொறுத்தது என்ற எண்ணத்துக்கும், எதுவுமே அதைப் பொறுத்ததல்ல என்ற எண்ணத்துக்கும் இடையே நமக்கு ஒரு சமநிலை தேவை.**

பதில் கிடைக்காத ஜெபங்கள் ஏன் இருக்கின்றன? நாம் ஜெபிக்கிறோம்; தேவன் கற்பனைக்கெட்டாத அளவு சிக்கலான ஒரு சிருஷ்டிக்குள் பதிலளிக்கிறார் – அந்தச் சிருஷ்டி ஒரு பிரபஞ்சப் போரின் கீழ் வேதனைப்படுகிறது. **அங்கே ஜெபம் ஒரு மாற்றத்தை உண்டாக்குகிறது.** ஆனால் உலகத்தைத் தீர்மானிப்பது ஜெபம் மட்டுமல்ல. திரும்பப்பெற முடியாத சுதந்திர சித்தம் உடைய திரளான தூதர்களும் மனிதர்களும், உறுதியான ஓர் உலகத்துக்கு உத்தரவாதம் தரும் இயற்கை விதிகளும் அதில் அடங்கும். தேவன் இதை மதிக்கிறார்; அவரே இப்படி விரும்பினார். ஆனால் நம்முடைய ஜெபம் என்ற காரணி இந்த மற்றக் காரணிகளோடு எப்படித் தொடர்புகொள்கிறது, அதாவது நம்முடைய ஜெபங்களின் அடிப்படையில் தேவன் இவற்றை எப்படிக் கையாளுகிறார் என்பது நமக்குச் சற்றும் தெரியாது. நம்முடைய ஜெபங்களுக்குப் பதில் கிடைக்கும்; ஆனால் பெரும்பாலும் நாம் கற்பனை செய்யும் விதத்தில் அல்ல.

ஜெபத்தின் பலனைப் பாதிக்கும் காரணிகள் – தேவனே கொடுக்கும் விதிகள்:

தேவனுடைய சித்தம்: இது ஒரே காரணி அல்ல, ஆனால் மிக அடிப்படையானது. அவருடைய சித்தத்தின்படி கேட்பது பதில் கிடைப்பதற்கான நிபந்தனை (1 யோவான் 5:14; மத்தேயு 26:39; 2 கொரிந்தியர் 12:7). ஆனால் தேவனுடைய சித்தம் என்பது எப்போதும் தேவனுடைய இலட்சிய சித்தத்தையோ அவருடைய பூரணமான திட்டத்தையோ குறிப்பதில்லை. மாம்சத்தில் இருந்த முள் இலட்சியமானதல்ல; ஆனால் அது பவுலுக்கு இருந்ததே நல்லது. அது அவரைப் பெருமையிலிருந்து காத்தது! நம்முடைய சில ஜெபங்களுக்குப் பதில் கிடைக்காததற்குக் காரணம், அந்தப் பதில் நம்மைப் பெருமையுள்ளவர்களாக்கிவிடும் என்பதாக இருக்குமோ? ஜெபங்களுக்குப் பதில் கிடைக்காததன் காரணம் தேவனுடைய சித்தத்தில்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை (நான் ஜெபிக்கும் ஒருவர் மனந்திரும்பாவிட்டால், தேவன் அவருடைய மனந்திரும்புதலை விரும்புகிறார்தான்; ஆனால் அந்த மனிதரின் "வேண்டாம்" என்பதை மதிக்கிறார்).

யாருக்காக ஜெபிக்கப்படுகிறதோ அவருடைய விசுவாசம்: நாசரேத்தில் இருந்த அவிசுவாசத்தினால் இயேசு அங்கே சில அற்புதங்களை மட்டுமே செய்ய முடிந்தது (மாற்கு 6:5-6). சுகமடைந்தவர்களிடம் இயேசு பலமுறை, "உன் விசுவாசம் உன்னைச் சுகமாக்கிற்று" என்று சொன்னார் (மத்தேயு 9:22; மாற்கு 10:52; லூக்கா 17:19). ஆனால் இதைத் தலைகீழாக்கிப் பொதுமைப்படுத்த முடியாது: சுகம் கிடைக்கவில்லை என்றால், அதற்குக் காரணம் விசுவாசக் குறைவு என்று அவசியமில்லை. ஒரு ஜெபத்துக்கு ஏன் பதில் கிடைக்கவில்லை என்பதற்கு, நம்மால் ஆராய்ந்தறிய முடியாத பல காரணங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் யாருக்காக ஜெபிக்கப்படுகிறதோ அவருடைய விசுவாசம் ஒரு காரணி!

ஜெபிப்பவர்களின் விசுவாசம்: லூக்கா 5:20: கூரை வழியாக இறக்கப்பட்ட திமிர்வாதக்காரன்; மத்தேயு 8:13: நூற்றுக்கு அதிபதி; ஆனால் மாற்கு 9:14-29 கூட: சீஷர்களால் அந்தப் பிசாசைத் துரத்த முடியவில்லை. யாக்கோபு 1:6-7 வசனங்களையும் பாருங்கள். ஆனால் பதில் கிடைக்காத ஒரு ஜெபம் பொதுவாக, ஜெபித்தவருக்கு விசுவாசம் இல்லை என்று பொருள்படாது. விசுவாசம் ஜெபத்தை அதிகப் பலனுள்ளதாக்குகிறது என்பது ஒரு கொள்கை; ஆனால் அதற்கு எப்போதும் பதில் கிடைக்கும் என்பது ஒரு விதி அல்ல.

விடாமுயற்சியுள்ள ஜெபம்: காணக்கூடிய வாழ்க்கையில் பொறுமையும் நேரமும் தேவைப்படும் வேலைகள் உண்டு. ஜெப வாழ்க்கையிலும் அப்படியே (லூக்கா 11:5-8; 18:1). ஜெபம் மந்திரம் அல்ல, ஆவிக்குரிய உழைப்பு. ஒரு காரியம் நமக்கு மிக அவசரமாகத் தேவைப்படுவதுபோல நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். இடைவிடாமல் (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:17). ஆனால் ஒரு ஜெபத்துக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை என்றால், நாம் குறைவாக ஜெபித்தோம் என்று அவசியம் பொருள்படாது. நீண்ட நேரம் ஜெபித்தால் பதில் கிடைக்கும் என்பதற்கும் உத்

தரவாதம் இல்லை. இது ஒரு கொள்கை, நிறைவேறுதலுக்கான உத்தரவாதம் அல்ல – ஏனெனில் மிகப் பல காரணிகள் பங்கு வகிக்கின்றன.

ஒரு காரியத்துக்காக ஜெபிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை: இயற்கையான தளத்தில் சில வேலைகளைத் தனியாகச் செய்து முடிக்க முடியாது, அல்லது அவற்றுக்கு மிக அதிக நேரம் ஆகும். ஆவிக்குரிய தளத்திலும் அப்படியே. ஆகவேதான் ஒரு காரியத்துக்காக ஜெபிக்கும்படி சபையைக் கேட்டுக்கொள்கிறோம். இரண்டு அல்லது மூன்று பேர் ஒருமனப்படுகிறார்கள் (மத்தேயு 18:19); கூடியிருந்த சபை ஜெபித்தது (அப்போஸ்தலர் 4:24). பலர் சேர்ந்து ஜெபிப்பது, ஒருவர் தனியாக ஜெபிப்பதைவிட, ஜெபத்துக்கு வேறொரு பரிமாணத்தைக் கொடுக்கிறது. இது ஒரு விதி அல்ல, ஆனால் ஒரு கொள்கை.

மனிதனின் சுதந்திர சித்தம்: மனிதனுடைய சித்தத்தை தேவன் கருத்தாய் எடுத்துக்கொள்கிறார் என்பதற்கு நரகமே கடுமையான சான்று. மனிதர்கள் தாங்களே தீர்மானிக்கும்படியும், தேவன் அந்தச் சித்தத்தை மதிக்கும்படியும் அவர் அவர்களைப் படைத்தார். ஒருவருடைய மனந்திரும்புதலுக்காக நாம் ஜெபிக்கும்போது தேவன் இந்தச் சித்தத்தை மிதித்துத் தள்ளுவதில்லை; இல்லையென்றால் எல்லாரும் இரட்சிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். ஆனால் நம்முடைய ஜெபம் இந்த மனிதர்களில் ஆவியானவரின் கிரியையை அதிகப் பலனுள்ளதாக்குகிறது. தெய்வீக வல்லமை கட்டாயப்படுத்துவதில்லை, மாறாக உணர்த்தி ஏற்கச் செய்கிறது: அவருடைய வல்லமை அன்பே!

தூதர்களின் சுதந்திர சித்தம்: ஜெபங்களுக்குப் பதில் கிடைப்பதில் தூதர்கள் செல்வாக்குச் செலுத்த முடியும். இன்னொருவனால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்ட தூதன் வரும்வரை தானியேல் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. அது தேவனுடைய நேரம் அல்ல; காணப்படாத உலகில் நடந்த எதிர்ப்பும் ஆவிக்குரிய போருமே (தானியேல் 10:12-13). பவுல் தெசலோனிக்கேயரைச் சந்திக்க ஜெபித்தபோதிலும், சாத்தான் அவரைத் தடுத்தான் (1 தெசலோனிக்கேயர் 2:18; 3:10). ஜெபத்துக்குப் பதில் கிடைப்பதிலும் அது தடைபடுவதிலும் இந்த வல்லமைகளுக்குச் செல்வாக்கு உண்டு. ஒரு ஜெபத்துக்குப் பதில் கிடைக்காததற்கு அவை காரணமாக இருக்கலாம்; அப்போது அதை நாம் தேவன்மேல் சுமத்தக்கூடாது.

ஆவிக்குரிய ஜீவிகளின் எண்ணிக்கையும் வல்லமையும்: காணக்கூடிய உலகத்தைப்போலவே, ஆவிக்குரிய போருக்கும் இந்தத் தன்மைகளோடு தொடர்பு உண்டு. தூதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவிக்கு வருகிறார்கள், ஏனெனில் அது ஒரு மாற்றத்தை உண்டாக்குகிறது (தானியேல் 10:13). உதவிக்கு வந்த திரளான தூதர்களை எலிசாவின் வேலைக்காரன் கண்டான் (2 இராஜாக்கள் 6:16-17). ஒரு மனிதனுக்குள் ஒரு பிசாசு அல்ல, பல பிசாசுகள் இருந்தன; இயேசு அவற்றைத் துரத்தினார் (மாற்கு 5:1-9). பலமுள்ள ஒரு பிசாசைச் சீஷர்களால் துரத்த முடியவில்லை (மாற்கு 9:14-29). ஏழு ஆவிகள் திரும்பி வருகின்றன (லூக்கா

11:24-26). நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை; ஏனெனில் நமக்குள் இருக்கிறவர் உலகத்தின் ஆவியைவிடப் பெரியவர் (1 யோவான் 4:4).

பாவம்: அறிந்த பாவம், பகைமை, அல்லது மன்னிக்க மனமில்லாமை இருக்கும் இடத்தில், அந்தப் பாவத்தைக் கையாள வேண்டும்: நாம் மீண்டும் நீதிமான்களாகப் பலனுள்ள விதத்தில் ஜெபிக்கும்படி, அதை விட்டுவிட்டு அறிக்கையிட வேண்டும்.

இந்தப் போர்க்களத்தில், ஆயிரம் கேள்விகளோடும் பதில் கிடைக்காத ஜெபங்களோடும், கிறிஸ்தவர்களாக நாம் எப்படி வாழ முடியும்?

நம் கண்களை இயேசுவின்மேல் வைப்போம் – நம் அனுபவங்களைக் கொண்டு தேவனைப் பற்றிய நம் சித்திரத்தை உருவாக்காதிருப்போம்!

தேவன் நம்மோடும் நம் அருகிலும் இருக்கிறார்! எப்போதும்!

தேவன் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலிருந்தும், ஒவ்வொரு துன்பத்திலிருந்தும் நமக்கு நன்மையான ஒன்றை வெளிக்கொண்டுவர முடியும் (தீமையை அவர் உண்டாக்கவில்லை என்றாலும்).

யாராலும் பதில் சொல்ல முடியாத “ஏன்?” என்ற கேள்வியைக் கேட்காமல், துன்பத்துக்கு எதிராக, தீமைக்கு எதிராக நிற்போம்; அதை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருப்போம். இயேசு செய்ததுபோலவே!

நாம் எப்படி வாழ்ந்து, சரியான வழியையும் சரியான தீர்மானங்களையும் கண்டடைய முடியும்? நமக்குள் வாசமாயிருக்கும் ஆவியானவரால் வாழ்ந்து, அவரால் நடத்தப்படுவதன் மூலம்!

புதிய சிருஷ்டியின் நம்பிக்கையில் வாழ்வோம்! எல்லாத் துன்பமும் முடிந்துவிடும்! விரைவில்!

இந்தப் பிரசங்கத்தின் பல சிந்தனைகளுக்கு நான் கிரெகரி ஏ. பாய்ட் (Gregory A. Boyd) அவர்களுக்குக் கடன்பட்டிருக்கிறேன்.